

na nie pobierane są zasiłki rodzinne renty lub stypendia,

- 3) zaświadczenie, że dzieci, wnuki lub rodzeństwo pozostają na utrzymaniu żołnierza,
- 4) dla dzieci obcych — wyciąg z aktu zgonu obojga rodziców, a jeżeli rodzice żyją — zaświadczenie o ich stanie materialnym.

§ 8. Jeżeli zainteresowanemu przysługuje dodatek do renty z tego tytułu, że przed powołaniem do służby był pracownikiem nauki albo że jest on odznaczony przez władze Polski Ludowej orderami, do wniosku powinny być dołączone dokumenty stwierdzające posiadanie tytułu samodzielnego lub pomocniczego pracownika nauki albo posiadanie orderu.

§ 9. Wniosek o zaopatrzenie inwalidzkie (§ 1) oraz kwestionariusz i zaświadczenia (§ 5 ust. 1 pkt 1 i 3) sporządza się na formularzach według wzorów ustalonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Formularzy tych dostarcza Zakład Ubezpieczeń Społecznych (oddział, wydział świadczeń) właściwemu organowi wojskowemu (§§ 2 i 3) na jego zapotrzebowanie.

§ 10. Członkowie rodzin żołnierzy zmarłych w czynnej służbie wojskowej lub zmarłych inwalidów, ubiegający się o przyznanie renty rodzinnej, dodatków do renty, zasiłku pogrzebowego lub odprawy, przewidzianych w dekreście z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin, zgłaszają wnioski o przyznanie świadczenia pieniężnego wraz z potrzebnymi dokumentami wymienionymi w zarządzeniu

Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie wykonania dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Monitor Polski Nr A-70, poz. 874) bezpośrednio do terenowej placówki Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, właściwej dla miejsca zamieszkania członków rodziny żołnierza lub inwalidy.

§ 11. Wojskowy komendant rejonowy lub dowódca okręgu wojskowego obowiązany jest na prośbę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przesłać mu niezwłocznie niezbędne do wymiaru świadczeń dokumenty i udzielić potrzebnych wyjaśnień.

§ 12. Do czasu wejścia w życie przepisu art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin — wnioski o zaopatrzenie inwalidów wojskowych i członków ich rodzin należy zgłaszać do prezydiów wojewódzkich rad narodowych właściwych ze względu na miejsce zamieszkania żołnierza po zwolnieniu go z czynnej służby wojskowej, a jeśli chodzi o członków rodzin pozostałych po zmarłym żołnierzu lub inwalidzie wojskowym — ze względu na miejsce zamieszkania zainteresowanych członków rodzin. Do tego czasu należy zwracać się do wymienionych prezydiów wojewódzkich rad narodowych również o dostarczenie formularzy, o których mowa w § 9.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Minister Obrony Narodowej: w z. St. Popławski

967

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ ORAZ ZDROWIA

z dnia 17 lipca 1954 r.

w sprawie stosowania kąpiei leczniczych przez komunalne zakłady łaźniennicze.

Na podstawie § 4 ust. 2 oraz § 5 uchwały nr 326 Prezydium Rządu z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie stosowania kąpiei leczniczych przez komunalne zakłady łaźniennicze zarządza się, co następuje:

§ 1. Sposób przepisywania i wydawania kąpiei, przepisy sanitarno-porządkowe oraz zasady postępowania z chorymi w zakładach łaźnienniczych, stosujących kąpiele lecznicze, określa załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 2. 1. W zakładzie łaźnienniczym stosującym kąpiele lecznicze powinni być zatrudnieni lekarz oraz pielęgniarka przeszkolona w zakresie stosowania kąpiei leczniczych na kursie zorganizowanym przez Instytut Balneoklimatyczny.

2. Obowiązki lekarza i pielęgniarki określają regulaminy pracy, stanowiące załączniki nr 2 i nr 3 do zarządzenia.

3. Lekarz powinien być zatrudniony w wymiarze godzin ustalonym przez zakład łaźnienniczy w porozumieniu z wydziałem zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi), pielęgniarka zaś — przez cały czas stosowania kąpiei leczniczych. Lekarz powinien być zaszerogowany według stawek przewidzianych dla pracowników służby zdrowia.

4. Wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) powinien ułatwić zakładowi łaźnienniczemu zatrudnienie lekarza i pielęgniarki.

§ 3. Nadzór techniczny nad działalnością zakładu łaźnienniczego w zakresie stosowania kąpiei leczniczych

sprawuje wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, właściwej ze względu na siedzibę zakładu.

§ 4. 1. Kąpiele lecznicze mogą być wydawane jedynie osobom posiadającym skierowanie lekarskie na takie kąpiele.

2. Za wydane kąpiele lecznicze zakład łaźnienniczy pobiera pełne opłaty, ustalone na zasadach i w trybie określonych obowiązującymi przepisami, albo też opłaty ulgowe w wysokości 30 lub 50% opłaty pełnej.

§ 5. Kąpiele lecznicze za opłatą ulgową w wysokości 30% opłaty pełnej wydaje się ubezpieczonym oraz innym kategoriom ludności, uprawnionym w myśl obowiązujących przepisów do otrzymywania leków z aptek otwartych za opłatą ulgową lub bezpłatnie.

§ 6. Kąpiele lecznicze za opłatą ulgową w wysokości 50% wydaje się:

- 1) członkom rolniczych spółdzielni produkcyjnych,
- 2) mało- i średniorolnym chłopom, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów są uprawnieni do leczenia szpitalnego za opłatą ulgową, a ponadto wykonali obowiązkowe dostawy na rzecz Państwa,
- 3) członkom rodzin osób wymienionych w pkt 1 i 2, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów są uprawnieni do leczenia szpitalnego za opłatą ulgową.

§ 7. 1. Różnicę między pełną opłatą za kąpiel leczniczą a opłatą ulgową pobraną przez zakład łaźnienniczy pokrywa wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. War-

szawie i m. Łodzi) z kredytów uruchamianych na ten cel przez Ministerstwo Zdrowia.

2. Wydziały zdrowia prezydium wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi) określa przed rozpoczęciem kwartału sumę przeznaczoną w danym kwartale na pokrycie różnic, o których mowa w ust. 1, oraz wskażą konto Narodowego Banku Polskiego, z którego rachunki przedsiębiorstwa (zakładu) będą pokrywane w drodze inkasa.

§ 8. Kąpiele za opłatą pełną wydaje się osobom nie wymienionym w §§ 5 i 6.

§ 9. 1. Skierowanie na kąpiele lecznicze wystawia lekarz leczący chorego.

2. Do skierowania stosuje się odpowiednio przepisy o receptach lekarskich. W szczególności na skierowaniu powinien być umieszczony stempel nagłówkowy wymieniający pełną nazwę i siedzibę zakładu leczniczego, w którym lekarz wystawiający skierowanie jest zatrudniony.

3. Lekarze oraz pracownicy pomocniczo-lekarscy, zatrudnieni w zakładach społecznych służby zdrowia, przy wypełnianiu części ewidencyjnych karty choroby obowiązani są ustalić na podstawie dokumentów uprawnienia chorego do otrzymywania kąpiele leczniczych za pełną bądź ulgową opłatą. W stosunku do osób wymienionych w § 6 dokumentem takim powinno być zaświadczenie prezydium gminnej rady narodowej, a jeśli chodzi o rolników zamieszkałych na terenie miast — zaświadczenie (oddziału) referatu finansowego prezydium miejskiej rady narodowej, które należy dołączyć do akt chorego.

4. Na karcie choroby oraz na skierowaniu należy umieścić wyraźnie wzmiankę:

- 1) „płatne 30%” — dla osób wymienionych w § 5,
- 2) „płatne 50%” — dla osób wymienionych w § 6 oraz
- 3) „płatne 100%” — dla osób nie uprawnionych do opłaty ulgowej, z tym że ta ostatnia wzmianka może być na skierowaniu pominięta.

5. Osoba rejestrująca skierowanie jest obowiązana poinformować chorego o dniach i godzinach przyjęć lekarza w zakładzie łązienniczym.

§ 10. 1. O przyznaniu kąpiele leczniczych osobie posiadającej skierowanie lekarskie decyduje lekarz zatrudniony w zakładzie łązienniczym, kierując się następującymi zasadami:

- 1) kąpiele za pełną opłatą można przyznać jedynie w przypadku zapewnienia kąpiele osobom uprawnionym do ich otrzymania za opłatą ulgową,
- 2) spośród osób uprawnionych do otrzymania kąpiele za opłatą ulgową — pierwszeństwo przysługuje tym, których stan zdrowia szczególnie tego wymaga,
- 3) należy zapewnić możliwość korzystania z kąpiele chłopom oraz innym osobom zamieszkałym poza miastem będącym siedzibą zakładu łązienniczego — według wytycznych, które ustala wydział zdrowia sprawujący nadzór nad zakładem łązienniczym (§ 3),
- 4) ilość kąpiele wydanych za opłatą ulgową powinna odpowiadać kredytowi, uruchamianemu w wydziale zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) w myśl § 7.

2. Decyzję o przyznaniu kąpiele lekarz zakładu łązienniczego wydaje po przebadaniu stanu zdrowia chorego.

§ 11. Wydział zdrowia sprawujący nadzór nad zakładem łązienniczym (§ 3) powinien:

- 1) ustalić zasady współpracy lekarzy leczących z lekarzem zakładu łązienniczego ze szczególnym zwróceniem uwagi na dostosowanie ilości wydawanych skierowań do zdolności usługowych zakładu łązienniczego oraz do kredytów, o których mowa w § 7,
- 2) organizować z lekarzami leczącymi oraz z lekarzami zakładu łązienniczego narady, mające na celu szczególnie wyjaśnienie zasad kierowania chorych na kąpiele lecznicze.

§ 12. 1. Chorem zakwalifikowanym do otrzymywania kąpiele lekarz zakładu łązienniczego wydaje „przepis lekarski” według wzoru stanowiącego załącznik nr 4 do zarządzenia. Przepis lekarski wypełnia się w dwóch egzemplarzach przez kalkę.

2. Dla kontroli przepisów lekarskich wydawanych chorem zakład łązienniczy prowadzi „rejestr wydanych przepisów lekarskich” według wzoru stanowiącego załącznik nr 5 do zarządzenia. Na wydanym przepisie lekarskim umieszcza się kolejny numer tego rejestru.

3. Rubryki przepisu lekarskiego dotyczące wyznaczenia dni i godzin kąpiele wypełnia się w porozumieniu z chorymi — z tym że chorem pracującym należy wyznaczyć terminy jak najbardziej dogodnie, w zasadzie poza godzinami pracy. Wyznaczone dni i godziny kąpiele odnotowuje się w arkuszu „dziennego rozkładu kąpiele” według wzoru stanowiącego załącznik nr 6 do zarządzenia.

4. Drugie egzemplarze przepisów lekarskich zakład łązienniczy przechowuje, układając je według numerów kolejnych oraz dołączając do nich odpowiednie skierowania lekarskie.

§ 13. Należność za wyznaczone w przepisie lekarskim kąpiele kasa zakładu łązienniczego pobiera przed zastosowaniem pierwszej kąpiele i potwierdza uiszczenie tej należności na przepisie lekarskim.

§ 14. Zakład łązienniczy prowadzi „raporty siosowanych kąpiele” według wzoru stanowiącego załącznik nr 7 do zarządzenia — w trzech egzemplarzach przez kalkę — z tym że:

- 1) pierwszy egzemplarz stanowi podstawę rozliczeń z tytułu kąpiele wydanych za opłatą ulgową,
- 2) drugi egzemplarz stanowi dowód wewnętrzny rachunkowo-magazynowy ilości przyjętych produktów zdrojowych do kąpiele,
- 3) trzeci egzemplarz pozostaje w teczce raportów dziennych.

§ 15. 1. Po upływie każdego miesiąca wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) pokrywa należności z tytułu dopłat za kąpiele wydane za opłatą ulgową w drodze inkasa bezakceptowego na podstawie rachunków przedstawionych przez zakład łązienniczy.

2. Zakład łązienniczy sporządza rachunki, o których mowa w ust. 1, według wzoru stanowiącego załącznik nr 8 do zarządzenia. Do rachunku powinny być dołączone raporty wydanych kąpiele za dany miesiąc.

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *F. Baranowski*

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

Załączniki do zarządzenia Ministrów
Gospodarki Komunalnej oraz Zdro-
wia z dnia 17 lipca 1954 r. (poz. 967).

Załącznik nr 1.

I. Zasady przepisywania i wydawania kąpiei leczniczych.

A. Kąpiele solankowe.

Wskazania.

Kąpiele solankowe stosuje się w przypadkach:

- 1) gruźlicy pozapłucnej, gruczołów i kostnostawowej u dzieci i dorosłych,
- 2) przewlekłych schorzeń stawowych na tle goścocowym, wadliwej przemiany materii, zaburzeń gruczołów dokrewnych, gościca zwyrodnieniowego i krzywicy,
- 3) chorób błon surowicznych, jak przewlekłe wysięki i zrosty opłucnej i otrzewnej,
- 4) zaburzeń układu dokrewnego jak otyłość, lekkie postaci cukrzycy, niedorozwój płciowy,
- 5) chorób kobiecych, jak stany zapalne macicy i jej przydatków z wysiękami i naciekami, niedomoga jajników, zaburzenia w miesiączkowaniu, zaburzenia okresu przekwitania.

Ponadto kąpiele solankowe stosuje się zapobiegawczo w chorobach wieku dziecięcego, u dzieci o wątłej, nieodpornej konstytucji, skłonnych do przeziębień i zakażeń, cierpiących na zmiany gruczołowe i skazę wysiękową.

Wydawanie kąpiei.

Zależnie od przypadku chorobowego stosuje się kąpiele solankowe o stężeniu 1—3%. Stężenie kąpiei można wzmocnić przez dodanie ługu ciechocińskiego lub inowrocławskiego w ilości 1—3 l na wannę.

Czas trwania kąpiei: dla dorosłych 15—20 minut, dla dzieci 5—10 minut.

Stosuje się kąpiele ciepłe — 34—37°C i gorące 38—40°C.

B. Kąpiele jodobromowe.

Wskazania.

Kąpiele jodobromowe stosuje się w przypadkach:

- 1) chorób ustrojowych wieku dziecięcego, jak skaza wysiękowa i limfatyczna oraz krzywica, zwłaszcza późna,

- 2) gruźlicy węzłów chłonnych zewnętrznych (skrofuloza), przetok po zropiałych gruczołach, gruźlicy kości i stawów,
- 3) przewlekłego gościca stawów, mięśnia i tkanki łącznej,
- 4) różnych postaci niedokrwistości,
- 5) stanów pourazowych i po chorobach okaleczających, w szczególności po chorobie Heine-Medina,
- 6) schorzeń czynności gruczołów dokrewnych, zwłaszcza tarczycy, przysadki mózgowej i gruczołów płciowych, a ponadto u dorosłych w przypadkach:
- 7) nadmiernej otyłości,
- 8) zwapnienia naczyń krwionośnych,
- 9) chorób kobiecych, organicznych i czynnościowych,
- 10) stanów pozapalnych płuc i opłucnej.

Wydawanie kąpiei.

Zależnie od przypadku chorobowego — do sporządzenia kąpiei używa się 1/4 do 1/2 kg soli jodobromowej na 200 l wody, przy czym zamiast wody można zastosować roztwór 1—3% soli ciechocińskiej, inowrocławskiej lub kuchennej (kąpiel złożona).

Czas trwania kąpiei: dla dorosłych — 15—20 minut, dla dzieci — 5—10 minut.

Temperatura kąpiei 34—39°C.

II. Przepisy sanitarno-porządkowe dla zakładów łaźnienniczych.

W każdym zakładzie łaźnienniczym obowiązuje wzorowa czystość poczekalni, korytarzy, kabin kąpielowych i innych pomieszczeń znajdujących się w obrębie zakładu.

Pomieszczenia należy często wietrzyć i dezynfekować.

Zakład powinien być zaopatrzony w tabliczki orientacyjne, zegary piaskowe, umieszczone najlepiej na zewnątrz kabin kąpielowych, dzwonki alarmowe w kabinach, kosze na odpadki i odpowiednią ilość sopluczek. W razie braku zegarów piaskowych należy na drzwiach umieścić tabliczki ciemnego koloru, na których kąpielowa wypisuje dokładny czas rozpoczęcia i zakończenia kąpiei. Dla chorych ze schorzeniami skórnymi należy przewidzieć osobną kabinę.

Przeciętny czas trwania zabiegu łącznie z przygotowaniem kabiny i kąpiei powinien wynosić 40—45 minut. Po zabiegu należy choremu zapewnić wypoczynek przez 30 minut.

Jedna kąpielowa powinna obsługiwać przeciętnie 4 — 5 wani.

Sole lecznicze przeznaczone do zabiegów kąpielowych należy przechowywać w pomieszczeniach suchych, ciemnych i wentylowanych, w skrzyniach drewnianych na podstawkach.

III. Regulamin pracy kąpielowej w zakładzie łaźnienniczym.

1. Kąpielowa jest odpowiedzialna za swą pracę przed pielęgniarką zakładu łaźnienniczego, której bezpośrednio podlega.

2. Do obowiązków kąpielowej należy:

- a) sprawdzenie stanu urządzeń zabiegowych i sygnalizacji w kabinach kąpielowych przed rozpoczęciem wydawania zabiegów, a w razie stwierdzenia uszkodzeń — natychmiastowe zawiadomienie pielęgniarki zakładowej,
- b) przyrządzanie kąpeli według ordynacji lekarskiej ze zwróceniem w szczególności uwagi na stężenie, temperaturę, stopień zanurzenia i czas trwania zabiegu oraz wyjaśnianie z pielęgniarką zakładową wszelkich wątpliwości co do wykonania zabiegu,
- c) pouczanie kuracjusza, jak ma się zachować w czasie kąpeli,
- d) pomaganie niedołęzonym chorym przy rozbieraniu się i ubieraniu oraz w czasie kąpeli,
- e) kontrolowanie i obserwowanie chorych, zwłaszcza słabych, podczas kąpeli; w razie złego samopoczucia należy przerwać zabiegi i zawiadomić pielęgniarkę zakładową,
- f) udzielenie pomocy i zawiadomienie pielęgniarki w razie nagłego zachorowania kuracjusza,

g) dbanie o czystość powierzonych jej pomieszczeń, dokładne wietrzenie, właściwą ciepłotę itp., dbanie o ciszę i spokój w czasie kąpeli,

h) przeprowadzanie odkażania powierzonych jej pomieszczeń w czasie i w sposób ustalony przez pielęgniarkę zakładową.

3. Kąpielowa obowiązana jest nosić odzież ochronną w czasie godzin pracy.

4. Kąpielową obowiązuje uprzejmość w stosunku do wszystkich kuracjuszy; pracę swą powinna ona wykonywać starannie, szybko i fachowo.

5. Kąpielowej nie wolno wydawać kąpeli bez przepisów lekarskich.

6. Kąpielowej nie wolno czynić uwag ujemnych o wydanych zleceniach lekarskich. Niedopuszczalna jest również krytyka niejasnych ordynacji lekarskich wobec chorego.

7. W razie nieporozumienia z kuracjuszami kąpielowa powinna niezwłocznie zwrócić się do pielęgniarki zakładowej.

8. Kąpielowej nie wolno pobierać żadnych wynagrodzeń od chorych za udzielanie świadczenia.

9. Kąpielowej nie wolno bez zezwolenia pielęgniarki opuszczać zakładu w czasie godzin pracy.

10. Kąpielowa obowiązana jest wypełniać zlecenia pielęgniarki wchodzące w zakres jej pracy, a nie objęte niniejszym regulaminem.

Załącznik nr 2.

REGULAMIN PRACY LEKARZA ZAKŁADU ŁAZIENNICZEGO

§ 1. Lekarz zakładu łaźnienniczego jest odpowiedzialny przed wydziałem zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej za fachową działalność zakładu w zakresie wydawania kąpeli leczniczych.

§ 2. Lekarz zakładu pełni fachowy nadzór nad personelem zabiegowym i urządzeniami zakładu.

§ 3. Do obowiązków lekarza zakładu należy w szczególności:

- 1) czuwanie nad stałym utrzymywaniem zakładu w należyłym stanie sanitarno-porządkowym,
- 2) pogłębianie swych wiadomości fachowych z zakresu balneologii oraz z zakresu schorzeń, przy których leczeniu najczęściej stosuje się zabiegi balneologiczne,
- 3) dbanie o należyty poziom przygotowania personelu zabiegowego,
- 4) udzielanie lekarzom konsultacji w zakresie balneologii.

§ 4. Lekarz zakładu jest odpowiedzialny za wykonywanie zabiegów zgodnie z wymaganiami wiedzy medycznej. Wszelkie modyfikacje zabiegów nie mogą przekraczać ugruntowanych już podstaw naukowych. W przypadku zamiaru zastosowania nowych metod lecznictwa balneologicznego lekarz zakładu musi uzyskać zgodę wydziału zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

§ 5. Lekarz zakładu obowiązany jest zbadać każdego chorego skierowanego do zakładu i przepisać odpowiednie zabiegi niezależnie od zabiegów wyszczególnionych w skierowaniu. W przypadku uznania zabiegów wyszczególnionych w skierowaniu za niewskazane lekarz zakładu obowiązany jest powiadomić o tym lekarza kieru-

jącego. Spory wynikłe z różnicy zdań w zakresie ustalenia właściwych dla danego przypadku zabiegów rozstrzyga wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

§ 6. Lekarz zakładu może domagać się od lekarza, który podpisał skierowanie na zabiegi, zwołania narady lekarskiej. W razie zwołania takiej narady lekarz zakładu obowiązany jest wziąć w niej udział.

§ 7. W zakresie lecznictwa — lekarz zakładu jest obowiązany w szczególności:

- 1) dbać, aby chorzy byli leczeni współczesnymi metodami balneologicznymi,
- 2) dbać, aby chorzy byli właściwie obsługiwani i mieli należytą opiekę pielęgniarską,
- 3) znać stan zdrowia każdego chorego leczonego w zakładzie oraz obserwować i notować przebieg leczenia, w szczególności występujące odczyny pozabiegowe oraz wyniki leczenia,
- 4) poza badaniem ogólnym chorych — zapoznawać się również z wynikami badań pomocniczych,
- 5) stosować w miarę potrzeby leczenie farmakologiczne,
- 6) nadzorować prowadzenie ewidencji zabiegów i notować spostrzeżenia o przebiegu leczenia,
- 7) czuwać nad przestrzeganiem w zakładzie przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz nad prawidłowym przechowywaniem środków leczniczych,
- 8) informować lekarza leczącego o wynikach leczenia balneologicznego.

§ 8. Lekarz zakładu jest obowiązany ściśle współpracować z kierownictwem administracyjnym zakładu w zakresie działalności zakładu, planowania, statystyki i sprawozdawczości.

§ 9. Lekarz zakładu jest obowiązany brać udział w naradach dotyczących remontów lub przeróbek pomieszczenia zakładu.

§ 10. W razie nieszczęśliwych wypadków, związanych z przeprowadzanymi w zakładzie zabiegami, lekarz zakładu obowiązany jest udzielić pierwszej pomocy lekarskiej i przekazać poszkodowanego w razie potrzeby do szpitala, spowodować zawiadomienie o wypadku orga-

nów Milicji Obywatelskiej oraz przedstawić szczegółowy protokół wydziałowi zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

§ 11. Lekarz zakładu powinien ponadto wykonywać wszelkie czynności wiążące się bezpośrednio z zakresem jego działalności, a nie objęte niniejszym regulaminem, jeżeli zostaną mu poruczone przez wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

Załącznik nr 3.

REGULAMIN PRACY PIEŁĘGNIARKI W ZAKŁADZIE ŁAZIENNICZYM

§ 1. Piełęgniarka podlega pod względem służbowym lekarzowi zakładu łązienniczego i wykonuje jego zlecenia dotyczące leczenia w zakładzie oraz statystyki i sprawozdawczości.

§ 2. Piełęgniarka zabiegowa jest odpowiedzialna za czystość w pomieszczeniach zakładu oraz za należyte wykonywanie zabiegów balneologicznych przez kąpielowe.

§ 3. Do obowiązków piełęgniarki zabiegowej należy w szczególności:

- 1) sprawdzanie sygnalizacji w kabinach kąpielowych,
- 2) sprawdzanie czystości, temperatury i wietrzenia kabin, poczekalni i wypoczywalni oraz czystości bielizny i koców,
- 3) sprawdzanie przepisanej temperatury kąpeli, stopnia zanurzenia i czasu trwania zabiegu,
- 4) pouczanie przed zabiegiem chorego o sposobie zachowania się podczas i po kąpeli,
- 5) sprawdzanie okresowe termometrów kąpielowych,

6) przerywanie zabiegu i wezwanie lekarza w przypadku zaobserwowania zmian w zachowaniu się, wyglądzie lub samopoczuciu chorego,

7) nadzór nad przechowywaniem środków leczniczych.

§ 4. Piełęgniarkę obowiązuje życzliwy, taktowny i pełen wyrozumiałości stosunek do chorych.

§ 5. Piełęgniarce nie wolno prowadzić z chorym lub w ich obecności rozmów o metodach leczenia.

§ 6. Piełęgniarka obowiązana jest zachować czystość osobistą i nosić w czasie pracy przepisaną odzież ochronną. Nie wolno jej nosić w czasie pracy biżuterii.

§ 7. Piełęgniarka jest obowiązana do przestrzegania tajemnicy zawodowej.

§ 8. Piełęgniarka powinna przestrzegać na terenie zakładu zasad pawłowizmu dnia codziennego.

§ 9. Piełęgniarka zabiegowa powinna ponadto wykonywać wszelkie zlecenia lekarza zakładu w zakresie jej pracy nie objętym niniejszym regulaminem.

Zakład Łazienniczy

Załącznik nr 4.

W

Przepis lekarski nr

Ob. , uprawniony jest do pobrania kąpeli
 (wymienić rodzaj kąpeli)
 za opłatą w wysokości % ceny kąpeli. Kąpiele powinny być pobrane w odstępach co dni według następującego przepisu:

Kolejność kąpeli	Rodzaj kąpeli	Stężenie w %	Temperatura	Zanurzenie	Czas trwania	Data kąpeli	
						wyznaczonej	pobranej
OB 1 2 3						Podpis i pieczęć lekarza zakładu łązienniczego	
Ciśnienie krwi							

Kasa zakładu łązienniczego stwierdza pobranie opłaty za kąpeli w wysokości zł za kwitem nr

Pieczęć

Podpis

Załącznik nr 5.

Zakład Łazienniczy

W

Rejestr wydanych „przepisów lekarskich“

Imię i nazwisko chorego	Wydano „przepisów lekarskich“ na kąpiele						Pokwitowanie z odbioru skierowania
	solankowe: ilość za opłatą w wysokości			jodobromowe: ilość za opłatą w wysokości			
	30%	50%	pełną	30%	50%	pełną	
Z przeniesienia							
Razem							

Załącznik nr 6.

Arkusz planowania dziennego rozkładu kąpieł

Dzień	godz. 8	godz. 9	godz. 10	godz. 11	godz. 12	godz. 13	godz. 14
Ilość czynnych wanieł							
Ilość wznaczonych kąpieł							
Dzień	godz. 15	godz. 16	godz. 17	godz. 18	godz. 19	godz. 20	godz. 21
Ilość czynnych wanieł							
Ilość wznaczonych kąpieł							

Zakład Łazienniczy

W

Raport z wydanych kąpielí leczniczych

za czas od do 195 . . r.

Arkusz

Lp.	Nazwisko i imię chorego	Data kąpeli	Nr przebiegu lekarskiego	Kolejność kąpielí pobrana	Wydano kąpeli									Podpis kuracjusza							
					solankowych			jodobromowych			zużyto na sporządzenie kąpeli w kg										
					*)	**)	***)	*)	**)	***)	słamu	ługu	soli jodobromowej								
	Z przeniesienia																				
	Razem																				

*) za opłatą 30% ceny

***) za opłatą 50% ceny

***) w pełni odpłatnych

Zakład Łazienniczy

Załącznik nr 6.

W

Nr konta

RACHUNEK

dla Wydziału Zdrowia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w

Zakład Łazienniczy nr w zgodnie z zarządzeniem Ministrów Gospodarki Komunalnej oraz Zdrowia z dnia 17 lipca 1954 r. w sprawie stosowania kąpiei leczniczych przez komunalne zakłady łaźniennicze (Monitor Polski Nr 83, poz. 967) wydał następujące ilości kąpiei leczniczych:

Rodzaj kąpiei	Za odpłatnością	Ilość wydanych kąpiei	Cena za jednostkę	Należność w złotych brutto	Suma odpłatności w złotych
1	2	3	4	5	6
kąpiele solankowe	30 %				
	50 %				
kąpiele jodobromowe	30 %				
	50 %				
Razem mniej odpłatności (suma rubryki 6) Należność netto	x	x	x		
	x	x	x		x
	x	x	x		x

Słownie złotych

Rachunek płatny (przelewem) inkasem na konto N. B. P. w oddz.
nr z części dział 6 rozdział §

Główny (starszy) księgowy

Kierownik zakładu

968

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 26 sierpnia 1954 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie upoważnienia niektórych urzędów celnych do orzekania w sprawach karnych skarbowych oraz w sprawie ustalenia okręgów właściwości miejscowej tych urzędów.

Na podstawie § 1 lit. a) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1947 r. o określeniu władz administracji skarbowej uprawnionych do orzecznictwa w sprawach o przestępstwa skarbowe (Dz. U. Nr 51, poz. 261) i w związku z art. 1 ustawy z dnia 14 lutego 1952 r. o ustroju i zakresie działania administracji celnej (Dz. U. Nr 10, poz. 53) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie upoważnienia niektórych urzędów celnych do orzekania w sprawach kar-

nych skarbowych oraz w sprawie ustalenia okręgów właściwości miejscowej tych urzędów (Monitor Polski Nr A-11, poz. 164) wprowadza się następującą zmianę: w § 1 i w § 2 pkt 7 wyrazy „Dworzec Gdański” zastępuje się wyrazem „Poczta”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego; w z. Cz. Bajer